

Arrest

nr. 195 113 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, biedt zich in 2014 bij de gemeente aan samen met zijn Belgische partner.

Verzoeker en zijn partner leggen een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 18 maart 2016 geeft de procureur des Konings geen negatief advies.

Op 1 februari 2017 wordt een getuigschrift van samenwoning opgesteld.

Op 1 februari 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap.

Op 28 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 01.02.2017 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(a) m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1974

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk aan zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze arbeidsongeschikt is sinds 03.02.2016. De referentiepersoon ontvangt volgens de voorgelegde bewijzen een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid van 01.02.2017 tot 28.02.2017 van 1314,08 euro, van 01.03.2017 tot 31.03.2017 een bedrag van 1516,59 euro en van 01.04.2017 tot 30.04.2017 een bedrag van 1404,25 euro.

Echter, een arbeidsongeschiktheidsuitkering is beperkt in de tijd, namelijk tot de periode dat de begunstigde ziek is. Vandaar dat aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet kan worden vastgesteld dat de beschikbare inkomsten van de referentiepersoon die ten grondslag liggen aan de bestaansmiddelen ‘stabiel’ zijn. Daartoe dient immers een minimaal toekomstperspectief voorhanden zijn. Voor zover de arbeidsongeschiktheid zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. Echter, daartoe bevat het dossier geen aanwijzingen. De dienst vreemdelingenzaken is trouwens ook niet bevoegd om vast te stellen of iemand aan de voorwaarden kan voldoen voor invaliditeitsuitkering. Om deze reden kunnen wij een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet aanvaarden als afdoende bewijs voor de inkomsten van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er kan niet worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen stabiel zijn.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, 2 is in een dergelijk geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de beschikbare bestaansmiddelen ontoereikend zijn, de stabiele aard van de bestaansmiddelen wordt betwist.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van de artikelen 40ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De relevante bepaling uit art. 40ter Vw. luidt als volgt:

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Eerste onderdeel

Verweerder stelt dat er niet kan worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen van verzoekers Belgische vrouw stabiel zijn en dit omwille van het feit dat zij een uitkering uit arbeidsongeschiktheid ontvangt.

De referentie persoon beschikt wel degelijk over voldoende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen, namelijk een uitkering voor haar arbeidsongeschiktheid. Zij ontvangt deze al sinds enige tijd, met name vanaf 03.02.2017 (zie stukken 5).

Een uitkering uit arbeidsongeschiktheid wordt niet uitgesloten door art. 40ter Vw.. Er is immers geen sprake van 'middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen, de overbruggingsuitkering of werkloosheidsuitkering'.

De bestaansmiddelen van de referentiepersoon dienen echter wel ook stabiel, toereikend en regelmatig te zijn. Verweerder betwist dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon stabiel zouden zijn omwille van het feit dat deze een uitkering uit arbeidsongeschiktheid betreffen.

Verweerder stelt immers simplistisch dat een arbeidsongeschiktheidsuitkering beperkt is in de tijd en dat daarom niet kan worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen stabiel zijn.

Met een dergelijke redenering sluit verweerder zomaar al de uitkeringen uit de arbeidsongeschiktheid uit, hoewel de wet dit niet toelaat. Verweerder gebruikt letterlijk de volgende bewoordingen:

" Voor zover arbeidsongeschiktheid zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. (...) Om deze reden kunnen wij een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet aanvaarden als afdoende bewijs voor de inkomsten van de referentiepersoon."

Door deze redenering voegt zij extra voorwaarden toe aan de wet en sluit zij zomaar de uitkering uit, terwijl een dergelijke soort uitkering niet wordt uitgesloten in art. 40ter Vw..

Uw raad merkte hier in arrest 173 188 van 16 augustus 2016 het volgende over op (eigen onderlijning):

'Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing klaarblijkelijk uitgaat van een premisse die geen steun vindt in de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna: de Z.I.V.-wet). Na de vaststelling van primaire arbeidsongeschiktheid volgen immers medische controles waarbij na verloop van tijd de arbeidsongeschiktheid geconsolideerd wordt, waarna de betrokkene recht heeft op een invaliditeitsuitkering. In de huidige stand van het dossier kan niet worden afgeleid of verzoeksters partner blijvend invalide zal zijn of wanneer deze terug aan het werk zal gaan. De premisse waarop de bestreden beslissing steunt, met name dat de referentiepersoon hoe dan ook het werk zal hervatten, vindt geen steun in de gegevens van de zaak, noch in de Z.I. V.-wet.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat de begrippen 'stabiel', 'toereikend' en 'regelmatig' in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de voorlegging van een tijdelijk inkomen niet a priori uitsluiten. De stabiliteit en regelmatigheid van de bestaansmiddelen moeten worden beoordeeld op basis van alle relevante omstandigheden van elk specifiek geval en op basis van een prognose dat de inkomsten

redelijkerwijs beschikbaar zijn voor de vreemdeling die vervoegd wordt, zodat hijzelf en zijn gezinsleden geen beroep hoeven te doen op het stelsel voor sociale bijstand.

(...)

Aldus volstaat het feit dat als bewijs van bestaansmiddelen enkel arbeidsongeschiktheidsuitkeringen werden voorgelegd niet om te besluiten dat deze inkomsten niet "stabiel" zouden zijn en derhalve geen inkomsten vormen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

(...)

Aangezien de arbeidsongeschiktheidsuitkering in geen enkele hypothese als bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan worden uitgesloten, is de vraag welk maandelijks inkomen eraan ten grondslag ligt niet voldoende om dit inkomen van de hand te wijzen.

Vervolgens wordt opgemerkt dat de aard van dit inkomen niet in aanmerking kan worden genomen als "stabiel" inkomen. De verwerende partij motiveert dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering tijdelijk is, en dat niet werd geattesteerd op welk inkomen verzoeksters partner zou kunnen terugvallen wanneer hij terug aan het werk gaat.

De hypothese dat de arbeidsongeschiktheid niet stabiel is, berust op een hypothese die geen steun vindt in de gegevens van het administratief dossier, noch uit de relevante bepalingen in de AOW en de Z.I.V.-wet. De bestreden beslissing steunt dan ook niet op in feite en in rechte deugdelijke motieven. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. "

Bovenstaand arrest bevestigt ondubbelzinnig dat het onmogelijk is om arbeidsongeschiktheidsuitkeringen eenvoudigweg uit te sluiten. Vermits bestreden beslissing dit wel zo stelt, faalt zij in haar motivering.

Daarnaast voegt zij er nog aan toe dat de bestaansmiddelen niet als stabiel kunnen worden beschouwd omdat er toch een minimaal toekomstperspectief moet zijn.

Waar verweerder de notie 'minimaal toekomstperspectief vandaan haalt, is onduidelijk. De wet vermeldt in elk geval geenszins een dergelijk begrip. Verweerder lijkt dus nogmaals een voorwaarde aan de wet toe te voegen.

Uw Raad bevestigt dergelijke interpretatie in arrest nr. 146 813 van 29 mei 2015 (eigen onderlijning):

"Vt artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen of tewerkstelling zal beschikken in de toekomst. Uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan aldus niet worden afgeleid dat de vreemdeling een minimaal toekomstperspectief van haar bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn, zodat niet is uitgesloten dat bestaansmiddelen die geen toekomstige bestaansmiddelen garanderen, wel degelijk stabiel, toereikend en regelmatig kunnen zijn.

(...)

Gelet op wat hierboven werd besproken, besluit de Raad dat de gemachtigde door het verblijf te weigeren omdat de bewijzen van beschikken over een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet aantonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen daar dit een minimaal toekomstperspectief vereist, wat niet voorhanden is daar niet bekend is tot wanneer deze persoon over de uitkering zal kunnen beschikken en op welk inkomen zij nadien zal terugvallen, artikel 40ter van de vreemdelingenwet ruimer interpreteert dan de wetgever heeft voorzien."

Uw Raad is duidelijk: uit art. 40ter Vw. kan niet worden afgeleid dat de vreemdeling een minimaal toekomstperspectief van haar bestaansmiddelen moet aantonen.

Uit bovenstaande uiteenzetting, gestaafd met duidelijke arresten van uw Raad, blijkt duidelijk dat verweerder voorwaarden aan art. 40 ter Vw. toevoegt. Derhalve faalt bestreden beslissing in haar motivering.

Tweede onderdeel

Er is wel degelijk sprake van voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten. De referentiepersoon ontvangt al zeven maanden lang een uitkering, namelijk sinds 03.02.2017 (zie stukken 5). Hiervoor werkte zij als strijkster onder een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur (zie stuk 3-4).

Mocht verweerder de moeite hebben gedaan om na te gaan of er sprake was van regelmatige of stabiele inkomsten, dan had zij dit zonder probleem kunnen vaststellen.

Hoewel verzoeker beseft dat Uw raad het oordeel van het bestuur niet kan overdoen, wijst hij er wel op dat door het gebrekkige onderzoek, verweerder heeft nagelaten om uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens.

Hij wenst te verwijzen naar onderstaande arresten (eigen onderlijning):

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)." (R.v.V. 28 mei 2009, nr. 28.074)

In casu lijkt het er echter sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken er enkel op uit is om het verblijf van verzoeker te bemoeilijken.

Louter ter aanvulling dient verzoeker op te merken dat haar inkomsten tevens ook voldoende en regelmatig zijn. Verweerder heeft hieromtrent niets opgemerkt en is overgegaan tot bestreden beslissing omwille van zogenaamde afwezigheid van stabiele inkomsten.

Verzoeker legde al bewijzen voor van de uitkeringen van zijn vrouw. Hij wenst te verwijzen naar de recente uitkeringen van zijn vrouw. Zij ontving de volgende bedragen: in maart 1.516,59 euro, in april 1404,25 euro, in mei 1516,59 euro, in juni 1489,54 euro, in juli 1.489,54 euro en in augustus 1.456,83 euro (zie stukken 5). Deze bedragen zijn ruimschoots genoeg om volgens art. 40ter Vw. als voldoende te worden beschouwd.

Indien verweerder toch zou oordelen dat de inkomsten onvoldoende waren, had zij moeten overgaan tot een behoefteanalyse. Aldus bestreden beslissing achtte zij dit niet nodig.

Gelet op het feit dat verweerder verkeerdelijk besluit dat er geen sprake van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddel volgens art. 40ter Vw. faalt bestreden beslissing in haar motivering."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de uitkering uit arbeidsongeschiktheid wel degelijk in aanmerking moet komen om de stabiliteit van het inkomen aan te tonen. Zijn partner ontvangt immers sedert 3 februari 2017 uitkeringen uit arbeidsongeschiktheid. Dergelijke uitkering wordt niet uitgesloten door artikel 40ter van de vreemdelingenwet, zodat een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, de referentiepersoon moet aantonen dat zijn inkomen stabiel, toereikend en regelmatig moet zijn.

Verzoeker betwist niet dat de enige bewijzen betreffende het inkomen van de referentiepersoon, arbeidsongeschiktheidsuitkeringen zijn. Sedert februari 2017 ontvangt zij inderdaad arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. In tegenstelling tot het arrest RVV nr. 173 188 dd. 16 augustus 2016, motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris hieromtrent:

- enerzijds dat deze inkomsten beperkt zijn in de tijd (namelijk voor de periode dat de betrokkene ziek is);

- anderzijds dat, indien deze uitkering zou aanhouden in de tijd (en dus een aantal voorwaarden vervuld worden) dit eventueel een invaliditeitsuitkering kan worden. In het administratief dossier bevindt zich geen element waaruit dit zou kunnen blijken. Verzoeker betwist zulks ook niet. Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris niet bevoegd te beoordelen of de referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden om een invaliditeitsuitkering te genieten. De inkomsten vertonen derhalve geen voldoende regelmatig en stabiel karakter. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt geenszins een voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris, op basis van haar discretionaire bevoegdheid, dat uitkeringen uit arbeidsongeschiktheid onvoldoende regelmatig en stabiel zijn om in aanmerking te komen voor een aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Om die redenen kunnen de inkomsten uit arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet in aanmerking worden genomen als afdoende bewijs voor de referentiepersoon overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending

van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie: de referentiepersoon ontvangt volgens de voorgelegde bewijzen een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid, deze is beperkt in de tijd zodat niet kan worden vastgesteld dat de beschikbare inkomsten van de referentiepersoon die ten grondslag liggen aan de bestaansmiddelen 'stabiel' zijn, daartoe dient immers een minimaal toekomstperspectief voorhanden te zijn, voor zover de arbeidsongeschiktheid zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden, het dossier bevat daartoe echter geen aanwijzingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert in een eerste onderdeel van het enig middel aan dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering wel stabiel is, ze ontvangt deze reeds sinds 3 februari 2017. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet sluit arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet uit. Verzoeker meent dat een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet als 'niet stabiel' kan worden beschouwd omdat ze beperkt is in de tijd. Door de voorwaarde toe te voegen "*Voor zover de arbeidsongeschiktheid zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. (...) Om deze reden kunnen wij een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet aanvaarden als afdoende bewijs voor de inkomsten van de referentiepersoon*" voegt de verwerende partij extra voorwaarden toe aan de wet. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 173 188 van 16 augustus 2016 om aan te duiden dat het voorleggen van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet volstaat om te besluiten dat deze inkomsten niet stabiel zouden zijn en naar het arrest nr. 146 813 van 29 mei 2015 om aan te duiden dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat er een minimaal toekomstperspectief van de bestaansmiddelen moet worden aangetoond.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat er *in casu* wel degelijk sprake is van voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten, de referentiepersoon ontvangt al zeven maanden een uitkering, daarvoor werkte zij als strijkster met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, die bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Ter aanvulling merkt verzoeker op dat de inkomsten ook voldoende en regelmatig zijn, hieromtrent wordt niets opgemerkt in de bestreden beslissing. Verzoeker merkt op dat indien de verwerende partij toch zou oordelen dat de inkomsten onvoldoende waren, zij was moeten overgaan tot een behoefteanalyse, uit de bestreden beslissing blijkt dat zij dit niet nodig heeft geacht.

3.3.3. Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon die werden voorgelegd, met name een arbeidsongeschiktheidsuitkering, niet worden aanvaard om volgende redenen:

"Echter, een arbeidsongeschiktheidsuitkering is beperkt in de tijd, namelijk tot de periode dat de begunstigde ziek is. Vandaar dat aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet kan worden vastgesteld dat de beschikbare inkomsten van de referentiepersoon die ten grondslag liggen aan de bestaansmiddelen 'stabiel' zijn. Daartoe dient immers een minimaal toekomstperspectief voorhanden zijn. Voor zover de arbeidsongeschiktheid zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. Echter, daartoe bevat het dossier geen aanwijzingen. De dienst vreemdelingenzaken is trouwens ook niet bevoegd om vast te stellen of iemand aan de voorwaarden kan voldoen voor invaliditeitsuitkering. Om deze reden kunnen wij een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet aanvaarden als afdoende bewijs voor de inkomsten van de referentiepersoon."

Hieruit blijkt dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering dus niet wordt aanvaard omdat zij beperkt is in de tijd zodat niet kan worden vastgesteld dat deze inkomsten stabiel zijn. De verwerende partij verduidelijkt dat zij, opdat inkomsten stabiel zouden zijn, verwacht dat er een minimaal toekomstperspectief voorhanden is. De verwerende partij verduidelijkt dat dit vb. het geval zou kunnen zijn mocht de arbeidsongeschiktheid aanhouden en indien aan een aantal voorwaarden voldaan is, de arbeidsongeschiktheidsuitkering eventueel een invaliditeitsuitkering zou worden. De verwerende partij stelt dat het dossier daartoe evenwel geen aanwijzingen bevat.

3.3.4. Er dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft in het beoordelen van de voorgelegde bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. *In casu* aanvaardt de verwerende partij de voorgelegde bestaansmiddelen, met name de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, niet omdat ze niet stabiel zijn want ze zijn beperkt in de tijd, opdat inkomsten stabiel zijn is volgens de verwerende partij een minimaal toekomstperspectief nodig.

Uit de stukken van het administratief dossier (attesten van de mutualiteit d.d. 28 april 2017 waarin vermeld wordt dat de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheidsuitkering krijgt van 1 februari 2017 tot 30 april 2017) blijkt dat vermeld wordt dat op naam van de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheid (+ 66%) werd geregistreerd "van 03-02-2016 tot heden en verder" en dat zij +66% invalide RIZIV is erkend vanaf 3 februari 2017. Hieruit blijkt dat er een zekere evolutie is: de referentiepersoon is arbeidsongeschikt sedert 3 februari 2016 en is als invalide door het RIZIV erkend sedert 3 februari 2017, dit is na een jaar arbeidsongeschiktheid. Bijgevolg kan de verwerende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat er *in casu* uit de stukken van het dossier geen minimaal toekomstperspectief blijkt wat betreft de stabiliteit van de inkomsten. Tevens kan de verwerende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat het dossier geen aanwijzingen bevat dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering eventueel een invaliditeitsuitkering kan worden: uit deze attesten van de mutualiteit blijkt immers dat de referentiepersoon na een jaar arbeidsongeschiktheid, erkend werd door het RIZIV als invalide. Het komt inderdaad niet toe aan de verwerende partij om te oordelen of de referentiepersoon erkend zal worden als invalide of niet, maar de verwerende partij kan niet stellen dat er geen aanwijzingen zijn dat de uitkering eventueel een invaliditeitsuitkering kan worden, nu er na een jaar arbeidsongeschiktheid een erkenning is door het RIZIV als invalide en niet ontkend kan worden dat dit een evolutie betreft in het dossier.

Verzoeker kan bijgevolg gevolgd worden waar hij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin uiteengezet wordt dat een arbeidsongeschiktheidsuitkering kan wijzigen in een invaliditeitsuitkering of dat de persoon terug aan het werk kan gaan, waardoor niet zomaar kan worden uitgesloten dat een arbeidsongeschiktheidsuitkering niet stabiel zou zijn.

In de nota stelt de verwerende partij dat in tegenstelling tot de aangehaalde rechtspraak in huidig dossier wel wordt gemotiveerd waarom de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen niet worden aanvaard, met name wordt gemotiveerd dat deze beperkt zijn in de tijd en dat, mochten ze aanhouden in de tijd, deze uitkeringen eventueel een invaliditeitsuitkering kunnen worden maar dat in het administratief dossier geen elementen zitten waaruit dit zou kunnen blijken. Daarom meent de verwerende partij dat terecht werd geoordeeld dat de voorgelegde inkomsten niet stabiel en regelmatig zijn en terecht niet in aanmerking worden genomen.

In dit verband wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing niet wordt overwogen dat de bestaansmiddelen niet regelmatig zijn, enkel dat ze niet stabiel zijn. Tevens wordt verwezen naar hetgeen hierboven gesteld wordt inzake de evolutie van de toestand van de referentiepersoon zoals die uit het dossier blijkt maar die niet in rekening werd gebracht door de verwerende partij.

Daargelaten de vraag of een minimaal toekomstperspectief vereist is en hoe de verwerende partij dit begrip invult, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij voorbijgaat aan de evolutie van de toestand van de referentiepersoon (van arbeidsongeschikt naar door het RIZIV erkend invalide) zoals die blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en daarmee niet op goede gronden de stabiliteit van de inkomsten zomaar kan uitsluiten.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET